

Sygn. akt VIII U 1891/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2017 r. w Gliwicach

sprawy R. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania R. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 września 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu R. P. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt: VIII U 1891/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu R. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, iż ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisów, gdyż nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy, jest niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a z uwzględnieniem zarobków z kopalni (...) za lata 1971 – 1975. Ubezpieczony podniósł, iż wprowadzie w archiwach (...) brak dokumentacji płacowej sprzed 1976r., jednak wysokość zarobków można ustalić na podstawie dokumentacji z akt osobowych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. P. urodził się w dniu (...)

Ubezpieczony od 3 maja 1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z lat 1985 – 1987, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 394,13% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał waloryzacji świadczenia oraz jego przeliczenia z uwagi na doliczenie stażu pracy.

W dniu 8 września 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110 i 110a ustawy emerytalno rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1976 – 1991 z (...) SA KWK (...) i lata 1996 – 1998 z (...) Sp. z o.o. oraz legitymację ubezpieczeniową.

Decyzją z dnia 26 września 2016r. ZUS dokonał przeliczenia świadczenia od 1 września 2016r. ZUS wskazał, iż do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjął wariant najkorzystniejszy tj. wynagrodzenie z lat 1985 – 1987, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 394,13% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

ZUS dokonał hipotetycznego wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat z okresu 1967 – 1997r. i ustalił, iż tak wyliczony wskaźnik jest niższy i wynosi 241,35%.

Kolejną decyzją z dnia 26 września 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, argumentując że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5 ustawy, jest niższy niż 250%.

Sąd ustalił, iż w okresie od 1 lipca 1970r. do 26 czerwca 1991r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Początkowo pracował jako nadgórnik oddziału wydobywczego pod ziemią a od 1 maja 1972r. jako sztygar zmianowy pod ziemią.

W toku postępowania, w wyniku zobowiązania Sądu, ZUS dokonał obliczenia podstawy wymiaru świadczenia, zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej z uwzględnieniem wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1970 – 1975, ustalonego od lipca 1970r. w oparciu o dokumentację osobową ubezpieczonego z KWK (...) w K., przy przyjęciu za okres od stycznia 1970r. do czerwca 1970r. wynagrodzenia minimalnego oraz w oparciu o legitymację ubezpieczeniową (wynagrodzenie za 1967r.). Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia – zgodnie z art. 110a ustawy – ZUS przyjął 20 lat tj. lata 1967, 1971, 1972, 1974, 1977 – 1991 i 1998. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 250,03%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) (k.12) oraz pismo ZUS z dnia 22 lutego 2017r. (k.19).

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych. W toku postępowania ustalono, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, obliczony zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, przy uwzględnieniu zgromadzonej w aktach ZUS dokumentacji płacowej, dokumentacji osobowej ubezpieczonego za okres sporny (1971 – 1975) oraz legitymacji ubezpieczeniowej (1967r.) z 20 najkorzystniejszych lat wyniósł 250,03% i jest wyższy niż 250% - czego ZUS nie kwestionował – a zatem nie zaszła potrzeba dopuszczenia dowodu z opinii biegłego ds. emerytur i rent.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 3 lat kalendarzowych, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 394,13% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%. Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 8 września 2016r. wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie m.in. art. 110a. ustawy, i zaskarżoną decyzją z dnia 26 września 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy argumentując, że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016r., poz.887 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez ZUS w toku postępowania sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego za lata 1971 – 1975 i legitymacji ubezpieczeniowej za rok 1967r. – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych przypadających w części po przyznaniu emerytury (lata 1967, 1971, 1972, 1974, 1977 – 1991, 1998) wyniósł 250,03%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Sąd orzekający wskazuje, iż w niniejszej sprawie wprawdzie dokumentacja osobowa ubezpieczonego została przedłożona dopiero na etapie postępowania sądowego, niemniej jednak ubezpieczony w dacie wydania zaskarżonej decyzji spełniał przesłanki do przeliczenia świadczenia zgodnie z jego wnioskiem. Ubezpieczony jedynie nie wykazał spełnienia przesłanek przed organem rentowym a dopiero na etapie postępowania sądowego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu R. P. prawo do ponownego ustalenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

SSO Jolanta Łanowy – Klimek